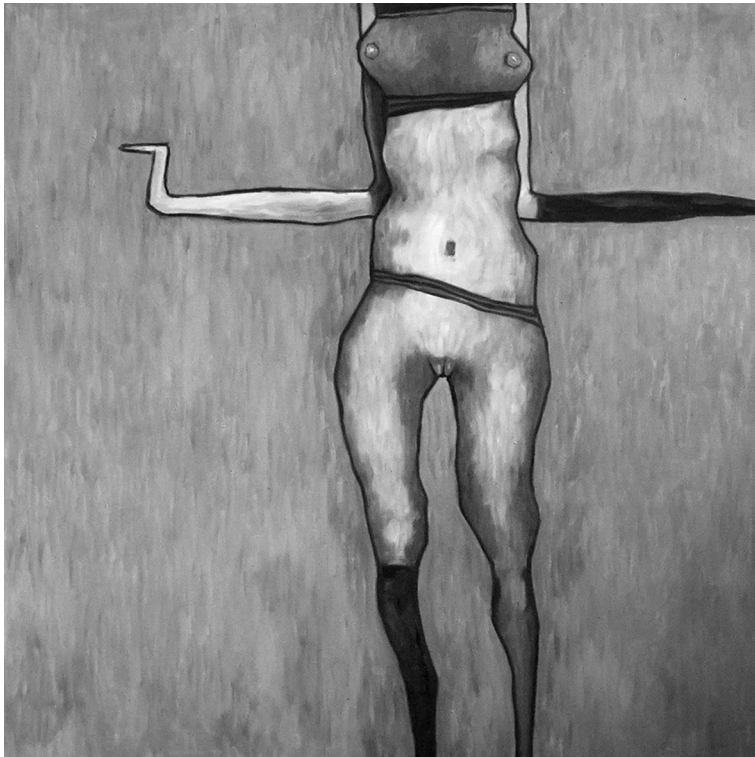

észrevétlenül bebábozódik, burokkal veszi körül magát. A mulandóság még az időtlen állapotban is munkálkodik. A kép egy konzervált állapot, időtlenségének része a mulandóság, a műtárgy rongálódik, előbb-utóbb torzó lesz belőle. Valami folyamatosan eltűnik belőle, valamivel folyamatosan gazdagodik. Most testeket látunk, a broncsba szorított testeket, mert széthullanak, mert magatehetetlen emblémák a bomlás elnyújtott, örökké tartó pillanatában. Az örök várakozás kényszerében. Talán áldozatok. Nők. Bandázsba, a broncsba szorítva. A pántok lehullanak, és testük széthull. Torzók, amelyek talán most épülnek, most rakja össze őket a teremtő. Talán nem is mulandóság, hanem újjászületés. A teremtés félbehagyott pillanata.” Vagyis élnünk kell a gyanúval, hogy a lét legmélyebb, titokzatos szféráinak kutatására vállalkozik különös atmoszférájú, a tetszetősség köreitől messze rugaszkodó képeivel e festő. A *kilégzés* és a *belégzés* egyenletes ütemű váltakozására azonban nemcsak a Kammerlohr-Kovács László által festett képek szemlélése, befogadása, mondandóinak feldolgozása közben, konzekvenciáinak megvonása során kell ügyelnünk, hanem úgy általában is: mert az egyszer beléggzik, kétszer kifúj-változat visszafordíthatatlan tragédiába torkollhat.

Magna Mater 1. olaj, vászon, 70×70 cm, 2018.